Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

4. oktober 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – grænsekontrol, asyl og indvandring – direktiv 2008/115/EF – artikel 15, stk. 2, litra b) – frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med henblik på udsendelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 9 – frihedsberøvelse af en ansøger om international beskyttelse – forordning (EU) nr. 604/2013 – artikel 28, stk. 2 – frihedsberøvelse med henblik på overførsel – frihedsberøvelsens ulovlighed – artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder«

I sag C-387/24 PPU [Bouskoura][i],

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (retten i første instans i Haag, tingstedet i Roermond, Nederlandene) ved afgørelse af 4. juni 2024, indgået til Domstolen den 4. juni 2024, i sagen

C

mod

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev (refererende dommer), samt dommerne T. von Danwitz, P.G. Xuereb, A. Kumin og I. Ziemele,

generaladvokat: A. Rantos,

justitssekretær: fuldmægtig A. Lamote,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. juli 2024,

efter at der er afgivet indlæg af:

– C ved advocaten P.H. Hillen og R.M. Seth Paul,

* Processprog: nederlandsk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og A. Hanje, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved A. Baeckelmans, A. Katsimerou og F. van Schaik, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. september 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 15, stk. 2, tredje afsnit, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98), artikel 9, stk. 3, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96) samt artikel 28, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«), sammenholdt med artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side C, som er en tredjelandsstatsborger, der er genstand for en tilbagesendelsesprocedure, og på den anden side Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretæren for retlige anliggender og sikkerhed, Nederlandene) (herefter »statssekretæren«) vedrørende lovligheden af to successive frihedsberøvelsesforanstaltninger pålagt af denne myndighed.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2008/115

3 Niende betragtning til direktiv 2008/115 har følgende ordlyd:

»I henhold til Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne [(EUT 2005, L 326, s. 13)] bør en tredjelandsstatsborger, der har ansøgt om asyl i en medlemsstat, ikke anses for at opholde sig ulovligt på den medlemsstats område, før der gives afslag på ansøgningen[,] eller en afgørelse, der bringer den pågældendes opholdsret som asylansøger til ophør, er trådt i kraft.«

4 Direktivets artikel 2, stk. 1, bestemmer:

»Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område.«

5 Det nævnte direktivs artikel 15 fastsætter:

»1. Medmindre andre tilstrækkelige og mindre indgribende foranstaltninger kan anvendes effektivt i det konkrete tilfælde, må medlemsstaterne kun frihedsberøve en tredjelandsstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, for at forberede en tilbagesendelse og/eller gennemføre en udsendelse, navnlig når

a) der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller

b) den pågældende tredjelandsborger undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Enhver frihedsberøvelse skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med nødvendig omhu.

2. Afgørelser om frihedsberøvelse træffes af administrative eller retslige myndigheder.

Afgørelser om frihedsberøvelse skal være skriftlige med angivelse af de faktiske og retlige grunde.

Når det er administrative myndigheder, der har truffet afgørelsen om frihedsberøvelse, skal medlemsstaterne

a) enten foreskrive hurtig domstolsprøvelse af frihedsberøvelsens lovlighed, som der skal træffes afgørelse om så hurtigt som muligt fra tidspunktet for frihedsberøvelsens start

b) eller indrømme den pågældende tredjelandsstatsborger en ret til at indlede procedurer, hvorved der sker hurtig domstolsprøvelse af frihedsberøvelsens lovlighed, som der skal træffes afgørelse om så hurtigt som muligt efter indledningen af de relevante procedurer. I sådanne tilfælde skal medlemsstaterne omgående underrette den pågældende tredjelandsstatsborger om muligheden for at indlede sådanne procedurer.

Den pågældende tredjelandsstatsborger skal omgående løslades, hvis frihedsberøvelsen ikke er lovlig.

3. Afgørelser om frihedsberøvelse vurderes i hvert enkelt tilfælde på ny med rimelige mellemrum enten efter ansøgning fra den pågældende tredjelandsstatsborger eller ex officio. I tilfælde af langvarig frihedsberøvelse skal vurderingerne være undergivet en retslig myndigheds tilsyn.

4. Når der af retlige eller andre grunde ikke længere synes at være rimelig udsigt til udsendelse, eller når betingelserne i stk. 1 ikke længere foreligger, ophører frihedsberøvelsen med at være berettiget, og den pågældende person løslades omgående.

5. Frihedsberøvelsen opretholdes, så længe betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og så længe det er nødvendigt for at sikre velgennemført udsendelse. Hver medlemsstat fastsætter en begrænset periode for frihedsberøvelsen, der ikke må overstige seks måneder.

6. Medlemsstaterne må ikke forlænge den periode, der er omhandlet i stk. 5, undtagen i en begrænset periode på yderligere 12 måneder i overensstemmelse med national ret, hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af

a) manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandsstatsborgers side eller

b) forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelande.«

Direktiv 2013/33

6 I artikel 2, litra h), i direktiv 2013/33 er frihedsberøvelse defineret som »enhver indespærring af en ansøger, som en medlemsstat foretager på et særligt sted, hvor ansøgeren er berøvet sin bevægelsesfrihed«.

7 Direktivets artikel 8, stk. 1-3, bestemmer:

»1. Medlemsstaterne kan ikke frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er en ansøger, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelsesstatus [(EUT 2013, L 180, s. 60)].

2. Viser det sig på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag nødvendigt, kan medlemsstaterne frihedsberøve en ansøger, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. En ansøger må kun frihedsberøves:

a) for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet

b) for at fastlægge de forhold, som ansøgningen om international beskyttelse støttes på, og som ikke kunne fastlægges uden frihedsberøvelse, navnlig hvis der er en risiko for, at ansøgeren forsvinder

c) for i forbindelse med en procedure at afgøre, om ansøgeren har ret til indrejse på området

d) hvis den pågældende er frihedsberøvet som led i en tilbagesendelsesprocedure i medfør af [direktiv 2008/115] for at forberede tilbagesendelse og/eller gennemføre udsendelsesprocessen, og den berørte medlemsstat på grundlag af objektive kriterier, herunder at den pågældende allerede har haft mulighed for adgang til asylproceduren, kan dokumentere, at der er rimelig grund til at antage, at den pågældende kun har indgivet ansøgningen om international beskyttelse for at forsinke eller hindre håndhævelsen af afgørelsen om tilbagesendelse

e) når beskyttelsen af den nationale sikkerhed eller offentlige orden gør det påkrævet

f) i overensstemmelse med [Dublin III-forordningens] artikel 28 [...]

Grundene til frihedsberøvelse fastsættes i national ret.«

8 Artikel 9, stk. 3, i direktiv 2013/33 fastsætter:

»Træffes afgørelsen om frihedsberøvelse af administrative myndigheder, skal medlemsstaterne åbne mulighed for en hurtig retlig prøvelse af lovligheden af frihedsberøvelsen, der skal foretages af en retsinstans ex officio og/eller efter anmodning fra ansøgeren. Handler retsinstansen ex officio, skal der træffes afgørelse om en sådan prøvelse så hurtigt som muligt efter påbegyndelsen af

frihedsberøvelsen. Anmoder ansøgeren om prøvelse, skal der træffes afgørelse så hurtigt som muligt efter indledningen af den relevante procedure. Med henblik herpå fastsætter medlemsstaterne i den nationale lovgivning en frist, inden for hvilken den retlige prøvelse ex officio og/eller den retlige prøvelse efter anmodning fra ansøgeren skal gennemføres.

Fast[s]lås det som følge af den retlige prøvelse, at frihedsberøvelsen er ulovlig, løslades ansøgeren straks.«

Dublin III-forordningen

9 Dublin III-forordningens artikel 28, stk. 2-4, er sålydende:

»2. Er der væsentlig risiko for, at en person forsvinder, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, må fristen for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse ikke overskride en måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. Den medlemsstat, der udfører proceduren i henhold til denne forordning, skal anmode om et hurtigt svar i sådanne tilfælde. Et sådant svar gives senest to uger fra modtagelsen af anmodningen. Hvis der ikke er givet svar ved udløbet af fristen på to uger, anses anmodningen for at være accepteret, hvilket medfører en pligt til at overtage eller tilbagetage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, skal overførslen af den pågældende fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat finde sted så hurtigt, som det er praktisk muligt, og senest seks uger efter den implicitte eller eksplicitte accept af en anden medlemsstats anmodning om at overtage eller tilbagetage den pågældende person, eller fra det tidspunkt, hvor klagen eller indbringelsen for en domstol ikke længere har opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

Hvis den anmodende medlemsstat ikke overholder fristerne for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvis overførslen ikke finder sted inden udløbet af den i tredje afsnit omhandlede frist på seks uger, må personen ikke længere frihedsberøves. Artikel 21, 23, 24 og 29 finder fortsat tilsvarende anvendelse.

4. For så vidt angår betingelserne og garantierne for frihedsberøvede personer for at sikre overførselsprocedurerne til den ansvarlige medlemsstat finder artikel [9-11] i direktiv [2013/33] anvendelse.«

Nederlandsk ret

10 Artikel 59a, stk. 1, i Vreemdelingenwet 2000 (lov af 2000 om udlændinge) af 23. november 2000 (Stb. 2000, nr. 495, herefter »udlændingeloven«) fastsætter, at udlændinge, på hvilke Dublin III-forordningen finder anvendelse, under overholdelse af denne forordnings artikel 28 kan frihedsberøves med henblik på deres overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse, som er blevet indgivet på nederlandsk område.

11 Det fremgår af den nævnte lovs artikel 59, stk. 1, litra a), at statssekretæren kan frihedsberøve en udlænding, der ikke har lovligt ophold, med henblik på den pågældendes udsendelse fra det nederlandske område, såfremt det er påkrævet af hensyn til den offentlige orden eller den nationale sikkerhed.

12 Lovens artikel 94, stk. 1 og 6, er affattet på følgende måde:

»1. Når ministeren har truffet en afgørelse om en af de i artikel 6, 6a, 58, 59, 59a og 59b omhandlede frihedsberøvende foranstaltninger, underretter denne retsinstansen senest den 28. dag efter meddelelsen af denne afgørelse, medmindre udlændingen allerede selv har anlagt søgsmål. Så snart retsinstansen er blevet underrettet, anses udlændingen for at have anlagt søgsmål til prøvelse af afgørelsen om iværksættelse af en frihedsberøvende foranstaltning. Formålet med søgsmålet er ligeledes at opnå erstatning.

[...]

6. Såfremt retsinstansen finder, at anvendelsen eller gennemførelsen af foranstaltningen er i strid med denne lov, eller såfremt den efter at have afvejet alle de interesser, der er på spil, konstaterer, at foranstaltningen ikke er begrundet, tager den søgsmålet til følge. I dette tilfælde beordrer retsinstansen foranstaltningen ophævet eller gennemførelsesvilkårene ændret.«

13 Udlændingelovens artikel 96, stk. 1 og 3, bestemmer:

»1. Såfremt det i artikel 94 omhandlede søgsmål erklæres for ugrundet, og udlændingen anlægger søgsmål til prøvelse af forlængelsen af frihedsberøvelsen, afslutter retsinstansen forundersøgelsen inden for en uge fra modtagelsen af stævningen. Uanset artikel 8:57 i Algemene wet bestuursrecht [(den almindelige lov om forvaltningsret)] kan retsinstansen, uden parternes samtykke, ligeledes beslutte, at der ikke skal foranstaltes nogen undersøgelse i retsmødet.

[...]

3. Såfremt retsinstansen finder, at anvendelsen eller gennemførelsen af foranstaltningen er i strid med denne lov, eller såfremt den efter at have afvejet alle de interesser, der er på spil, konstaterer, at foranstaltningen ikke er rimeligt begrundet, tager den søgsmålet til følge. I dette tilfælde beordrer retsinstansen foranstaltningen ophævet eller gennemførelsesvilkårene ændret.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

14 Den 2. maj 2024 blev C genstand for en frihedsberøvelsesforanstaltning i henhold til udlændingelovens artikel 59a, stk. 1 (herefter »den første frihedsberøvelsesforanstaltning«). Ved vedtagelsen af denne foranstaltning fandt statssekretæren, at C for det første kunne være omfattet af Dublin III-forordningens anvendelsesområde, at han for det andet udgjorde en ikke-ubetydelig risiko for den offentlige orden på grund af en flugtrisiko, og at Kongeriget Spanien for det tredje var den medlemsstat, der var ansvarlig for behandlingen af hans ansøgning om international beskyttelse. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at frihedsberøvelsen blev pålagt den pågældende med henblik på hans overførsel til denne medlemsstat.

15 Den 3. maj 2024 anmodede statssekretæren de spanske myndigheder om at overtage C i henhold til Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a). Disse myndigheder forkastede anmodningen den 14. maj 2024.

16 Den 17. maj 2024, kl. 14.51, vedtog statssekretæren en afgørelse om tilbagesendelse af C og udpegede herved Marokko som bestemmelsesland. Da denne myndighed var af den opfattelse, at der forelå en risiko for, at den pågældende, som ikke havde lovligt ophold, kunne flygte, inden han blev udsendt, pålagde den efterfølgende, kl. 14.52, en frihedsberøvelsesforanstaltning på grundlag af udlændingelovens artikel 59, stk. 1, litra a) (herefter »den anden frihedsberøvelsesforanstaltning«). Denne foranstaltning er fortsat i kraft. Samme dag, kl. 14.55, trak den nævnte myndighed den første frihedsberøvelsesforanstaltning tilbage.

17 Den berørte har anlagt to søgsmål til prøvelse af den første frihedsberøvelsesforanstaltning og den anden frihedsberøvelsesforanstaltning ved rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (retten i første instans i Haag, tingstedet i Roermond, Nederlandene), som er den forelæggende ret.

18 C har for den forelæggende ret gjort gældende, at den første frihedsberøvelsesforanstaltning blev ulovlig den 14. maj 2024, som er den dato, fra hvilken denne foranstaltning, henset til Kongeriget Spaniens afslag på at overtage ham, ikke længere kunne begrundes i overførslen af den pågældende til denne medlemsstat. Fra denne dato har statssekretæren på grundlag af retspraksis fra Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (afdelingen for forvaltningsretlige sager i Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Nederlandene)) en frist på 48 timer til at pålægge opretholdelsen af frihedsberøvelsen af den pågældende på et andet grundlag end det, der lå til grund for den første frihedsberøvelsesforanstaltning. I det foreliggende tilfælde er denne frist ikke blevet overholdt, idet den nævnte myndighed først vedtog den anden frihedsberøvelsesforanstaltning den 17. maj 2024. Følgelig kunne C's frihedsberøvelse ikke opretholdes, og han burde have været løsladt inden vedtagelsen af den anden frihedsberøvelsesforanstaltning.

19 Statssekretæren har for den forelæggende ret gjort gældende, at ulovligheden af den første frihedsberøvelsesforanstaltning ikke påvirker lovligheden af den anden frihedsberøvelsesforanstaltning, som på et selvstændigt grundlag begrunder opretholdelsen af C's frihedsberøvelse. Denne myndighed har, samtidig med at den anerkender, at den første frihedsberøvelsesforanstaltning var fejlbehæftet, og samtidig har foreslået C et beløb på 100 EUR i erstatning og renter med henblik på at kompensere sidstnævnte for den ulovlige frihedsberøvelse, som han blev underlagt, gjort gældende, at den første frihedsberøvelsesforanstaltning allerede var blevet tilbagekaldt på det tidspunkt, hvor sagen blev indbragt for den forelæggende ret, og at denne foranstaltning følgelig ikke kan annulleres.

20 Den forelæggende ret har anført, at i henhold til en national praksis, der er bekræftet i praksis fra Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (afdelingen for forvaltningsretlige sager i Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)), kan ulovligheden af en frihedsberøvelsesforanstaltning, der er truffet over for en tredjelandsstatsborger, principielt ikke påvirke lovligheden af en frihedsberøvelsesforanstaltning, som er truffet over for den pågældende efterfølgende, således at den kompetente retsinstans ikke kan løslade tredjelandsstatsborgeren under henvisning til denne ulovlighed. Den nævnte praksis og retspraksis er i øvrigt i overensstemmelse med udlændingelovens artikel 59, 59a, 94 og 96, som ikke udtrykkeligt fastsætter en forpligtelse for den kompetente retslige myndighed til omgående at løslade den berørte person, hvis den finder, at frihedsberøvelsen af den pågældende er ulovlig.

21 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at i henhold til artikel 15, stk. 2, i direktiv 2008/115 og artikel 9, stk. 3, i direktiv 2013/33 skal den pågældende »omgående«, henholdsvis »straks« løslades, hvis frihedsberøvelsen af den pågældende viser sig at være ulovlig.

22 Henset til den forpligtelse til øjeblikkelig løsladelse, der er fastsat i de nævnte bestemmelser, ønsker den forelæggende ret oplyst, om den skal løslade den berørte person, skønt den frihedsberøvelsesforanstaltning, i henhold til hvilken denne person på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, ikke er ulovlig, alene fordi en tidligere frihedsberøvelsesforanstaltning, i medfør af hvilken personen blev frihedsberøvet, ikke længere opfyldte betingelserne for lovlighed.

23 I denne henseende har den forelæggende ret for det første anført, at dette spørgsmål indebærer, at det skal afgøres, om genstanden for den kompetente retslige myndigheds prøvelse er betingelsen for »frihedsberøvelse«, eller om denne myndighed skal begrænse sin prøvelse til den eventuelt ulovlige karakter af den gældende frihedsberøvelsesforanstaltning. Ifølge den forelæggende ret forholder det sig i det sidstnævnte tilfælde således, at muligheden for at løslade den berørte person i sidste ende afhænger af det tidspunkt, hvor den pågældende gør gældende, at denne foranstaltning er ulovlig, og den omstændighed, at frihedsberøvelsen tidligere har været ulovlig, udgør ikke et forhold, der er relevant for den kompetente retslige myndigheds analyse. I denne situation er den nævnte ret ikke i stand til at sikre den ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, der er sikret i chartrets artikel 47.

24 For det andet har den forelæggende ret anført, at EU-retten ikke fastsætter en mulighed for at opretholde frihedsberøvelsen af administrative grunde eller for at forberede vedtagelsen af en ny frihedsberøvelsesforanstaltning, men kræver øjeblikkelig løsladelse af en tredjelandsstatsborger, hvis frihedsberøvelse er ulovlig, uanset hvornår lovligheden af denne frihedsberøvelse efterprøves.

25 For det tredje har den forelæggende ret anført, at det af praksis fra Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)) fremgår, at det i tilfælde af en alvorlig tilsidesættelse af retten til at blive løsladt er muligt at fravige reglen om, at ulovligheden af en første frihedsberøvelsesforanstaltning ikke påvirker lovligheden af en anden frihedsberøvelsesforanstaltning.

26 Ifølge den forelæggende ret taler den grundlæggende karakter af den i chartrets artikel 6 fastsatte ret til frihed samt af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse for, at enhver frihedsberøvelse, der anordnes i henhold til en ulovlig frihedsberøvelsesforanstaltning, skal anses for at indebære en alvorlig tilsidesættelse af disse rettigheder. Den berørte person skal således løslades øjeblikkeligt, når frihedsberøvelsen tidligere var behæftet med en ulovlighed, selv når den kompetente myndighed i sidste ende har afhjulpet denne ulovlighed.

27 I denne sammenhæng sikrer betalingen af en erstatning ikke en passende beskyttelse af de rettigheder, som er sikret i chartrets artikel 6 og 47. Varigheden og alvoren af frihedsberøvelsens ulovlighed skal tages i betragtning ved fastsættelsen af størrelsen af den kompensation, som den berørte person skal tildeles.

28 I det foreliggende tilfælde forholder det sig således, at for så vidt som frihedsberøvelsen blev opretholdt i mere end 48 timer på trods af, at den første frihedsberøvelsesforanstaltning var ulovlig, og eftersom den anden frihedsberøvelsesforanstaltning først blev pålagt efter tilbagekaldelsen af den første foranstaltning, vil kun en øjeblikkelig løsladelse af den berørte person gøre det muligt på passende vis at beskytte den pågældendes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

29 På denne baggrund har rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (retten i første instans i Haag, tingstedet i Roermond) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 15, stk. 2, [tredje afsnit,] litra b), i direktiv [2008/115], artikel 9, stk. 3, i direktiv [2013/33] og [Dublin III-forordningens] artikel 28, stk. 4, [...] sammenholdt med [chartrets] artikel 6 og 47 [...], fortolkes således, at den retslige myndighed altid er forpligtet til omgående at løslade den frihedsberøvede person, hvis frihedsberøvelsen på et eller andet tidspunkt under den uafbrudte gennemførelse af en række på hinanden følgende frihedsberøvelsesforanstaltninger var eller blev ulovlig?«

Anmodningen om anvendelse af den præjudicielle hasteprocedure

30 Den forelæggende ret har anmodet om, at den foreliggende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, som er fastsat i artikel 23a, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og i artikel 107 i Domstolens procesreglement.

31 Til støtte for sin anmodning har den forelæggende ret indledningsvis anført, at det præjudicielle spørgsmål vedrører bestemmelser, der henhører under et af de områder, som er omhandlet i afsnit V i EUF-traktatens tredje del. Dernæst har den nævnte ret anført, at C har været frihedsberøvet uden afbrydelse siden den 2. maj 2024. Endelig er Domstolens besvarelse af det præjudicielle spørgsmål afgørende for at fastslå, om den forelæggende ret i medfør af EU-retten er forpligtet til omgående at løslade ham.

32 Det skal for det første fastslås, at den foreliggende præjudicielle forelæggelse vedrører fortolkningen af en bestemmelse i direktiv 2008/115, en bestemmelse i direktiv 2013/33 og en bestemmelse i Dublin III-forordningen. For så vidt som disse direktiver og denne forordning henhører under EUF-traktatens tredje del, afsnit V, vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, kan den foreliggende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure i henhold til artikel 23a, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 107, stk. 1.

33 Hvad for det andet angår betingelsen om den hastende karakter skal det bemærkes, at denne betingelse bl.a. er opfyldt, når den i hovedsagen berørte person på det pågældende tidspunkt er frihedsberøvet, og personens fortsatte frihedsberøvelse afhænger af løsningen af tvisten i hovedsagen, idet det præciseres, at situationen for denne person skal bedømmes ud fra den

situation, der forelå på tidspunktet for behandlingen af anmodningen om, at den præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren (dom af 29.7.2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

34 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den forelæggende rets beskrivelse af de faktiske omstændigheder, at C faktisk har været frihedsberøvet siden den 2. maj 2024, og at han befandt sig i denne situation på tidspunktet for behandlingen af anmodningen om, at den præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren. Den forelæggende ret har desuden anført, at den afhængigt af Domstolens besvarelse af det præjudicielle spørgsmål kan blive foranlediget til at løslade ham.

35 Under disse omstændigheder har Domstolens Første Afdeling den 14. juni 2024 på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om at undergive den foreliggende præjudicielle forelæggelse den præjudicielle hasteprocedure.

Om det præjudicielle spørgsmål

36 Indledningsvis skal det bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer denne at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra denne synsvinkel påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, der forelægges den. Det tilkommer herved Domstolen ud fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, navnlig af forelæggelsesafgørelsens præmisser, at udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til sagens genstand er nødvendigt at fortolke (dom af 30.4.2024, M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

37 I denne henseende bemærkes, således som det fremgår af punkt 53 i generaladvokatens forslag til afgørelse, at selv om den forelæggende ret i sit præjudicielle spørgsmål udelukkende har henvist til artikel 15, stk. 2, i direktiv 2008/115, er stk. 4 i nævnte artikel 15 – for så vidt som den kræver en omgående løsladelse af den pågældende person, når betingelserne i stk. 1 i nævnte artikel 15 ikke længere foreligger, og når frihedsberøvelsen ophører med at være berettiget – ligeledes relevant i den foreliggende sag.

38 I denne sammenhæng skal det endvidere bemærkes, at Domstolen i den foreliggende sag ikke er blevet anmodet om at tage stilling til, hvorvidt den frist på 48 timer, som er fastsat i nederlandsk ret, og hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 18, er forenelig med EU-retten. Det er følgelig ufornødent at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt en national praksis, der gør det muligt for de kompetente myndigheder at opretholde frihedsberøvelsen af en ansøger om international beskyttelse i højst 48 timer efter indtrædelsen af den omstændighed, hvorved ulovligheden af en frihedsberøvelsesforanstaltning vedtaget på grundlag af Dublin III-forordningen fastlægges, er forenelig med den forpligtelse til »omgående« løsladelse af den berørte person, som er fastsat i artikel 9, stk. 3, i direktiv 2013/33, hvortil den nævnte forordnings artikel 28, stk. 4, henviser.

39 En sådan undersøgelse vedrører nemlig i det væsentlige de grunde, der kan begrunde ulovligheden af en frihedsberøvelsesforanstaltning, som er vedtaget på grundlag af Dublin III-forordningen, mens den forelæggende ret i det foreliggende tilfælde tager udgangspunkt i, at den første

frihedsberøvelsesforanstaltning er ulovlig, og mens den ønsker at afgøre, om en sådan ulovlighed påvirker lovligheden af den anden frihedsberøvelsesforanstaltning, der er vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115. Det er i øvrigt ubestridt, at ulovligheden af den første frihedsberøvelsesforanstaltning ifølge den forelæggende ret ikke følger af, at den nævnte frist på 48 timer eventuelt er uforenelig med forpligtelsen til øjeblikkelig løsladelse, men af den omstændighed, at den anden frihedsberøvelsesforanstaltning blev pålagt 24 timer efter udløbet af denne frist.

40 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at den forelæggende ret med sit spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 15, stk. 2 og 4, i direktiv 2008/115, artikel 9, stk. 3, i direktiv 2013/33 og Dublin III-forordningens artikel 28, stk. 4, sammenholdt med chartrets artikel 6 og 47, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, som ikke fastsætter en forpligtelse for den kompetente retslige myndighed til at anordne løsladelse af en tredjelandsstatsborger, der er frihedsberøvet i henhold til en foranstaltning vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115, med den begrundelse, at denne person, hvis frihedsberøvelse i første omgang var blevet anordnet i henhold til en foranstaltning vedtaget på grundlag af Dublin III-forordningen, ikke blev løsladt umiddelbart efter konstateringen af, at sidstnævnte foranstaltning var blevet ulovlig.

41 I denne henseende skal det bemærkes, at enhver frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger, hvad enten den anordnes i henhold til direktiv 2008/115 i forbindelse med en tilbagesendelsesprocedure som følge af ulovligt ophold, i henhold til direktiv 2013/33 i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse eller i henhold til Dublin III-forordningen i forbindelse med overførsel af en ansøger om en sådan beskyttelse til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af vedkommendes ansøgning, udgør et alvorligt indgreb i den ret til frihed, der er fastsat i chartrets artikel 6 (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).

42 Således som det er fastsat i artikel 2, litra h), i direktiv 2013/33, består en frihedsberøvelsesforanstaltning nemlig i at indespærre en person på et særligt sted. Det fremgår af denne bestemmelses ordlyd og tilblivelseshistorie samt af den sammenhæng, hvori bestemmelsen – hvis rækkevidde i øvrigt kan overføres til det i direktiv 2008/115 og i Dublin III-forordningen indeholdte begreb »frihedsberøvelse« – indgår, at en frihedsberøvelse pålægger den pågældende person permanent at forblive i et afgrænset og lukket område, hvorved personen isoleres fra resten af befolkningen og berøves sin bevægelsesfrihed (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).

43 Henset til alvoren af dette indgreb i den ret til frihed, der er sikret ved chartrets artikel 6, og henset til vigtigheden af denne ret, er der opstillet strenge rammer for den beføjelse, som indrømmes de kompetente nationale myndigheder til at frihedsberøve tredjelandsstatsborgere. En frihedsberøvelsesforanstaltning kan således kun iværksættes eller forlænges under overholdelse af de generelle og abstrakte regler, som fastsætter betingelserne og de nærmere bestemmelser herfor (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).

44 Endvidere bemærkes, at når det viser sig, at de betingelser for frihedsberøvelsens lovlighed, der er fastsat i direktiv 2008/115, i direktiv 2013/33 og i Dublin III-forordningen samt i de bestemmelser i national ret, hvorved de gennemføres, ikke var eller ikke længere er opfyldt, skal den pågældende person – således som EU-lovgiver i øvrigt udtrykkeligt har anført i artikel 15, stk. 2, fjerde afsnit, og artikel 15, stk. 4, i direktiv 2008/115 samt artikel 9, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2013/33 – omgående løslades (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 79).

45 De generelle og abstrakte regler, der er omhandlet i nærværende doms præmis 43, og som fastsætter betingelserne for frihedsberøvelse som fælles EU-standarder, er for så vidt angår frihedsberøvelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold for det første indeholdt i artikel 15, stk. 1, artikel 15, stk. 2, andet afsnit, og artikel 15, stk. 4-6, i direktiv 2008/115. Hvad for det andet angår situationen for en tredjelandsstatsborger, der har ansøgt om international beskyttelse, er de relevante regler fastsat i artikel 8, stk. 2 og 3, og artikel 9, stk. 1, 2 og 4, i direktiv 2013/33, mens de er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 28, stk. 2-4, når der er tale om frihedsberøvelse anordnet i forbindelse med overførslen af en ansøger om en sådan beskyttelse til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning i henhold til den nævnte forordning (jf. i denne retning dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 76). Det skal ligeledes bemærkes, at Dublin III-forordningens artikel 28, stk. 4, udtrykkeligt bestemmer, at artikel 9 i direktiv 2013/33 finder anvendelse i forbindelse med overførselsprocedurer, der er omfattet af forordningen.

46 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt ulovligheden af en foranstaltning til frihedsberøvelse af en ansøger om international beskyttelse, der er blevet vedtaget på grundlag af Dublin III-forordningen med henblik på overførslen af denne ansøger til den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning, påvirker lovligheden af en efterfølgende frihedsberøvelsesforanstaltning, der er blevet vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115, og som vedrører denne person, hvis frihedsberøvelse er blevet opretholdt uden afbrydelse, og som ikke længere har status som ansøger om international beskyttelse, men nu kan anses for en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, skal det for det første bemærkes, at den frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, som er reguleret ved direktiv 2008/115, og den frihedsberøvelse, som er blevet anordnet over for en asylansøger, navnlig i medfør af direktiv 2013/33 og de anvendelige nationale bestemmelser, henhører under forskellige regelsæt (jf. i denne retning dom af 30.11.2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741, præmis 45).

47 En foranstaltning til frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, der er vedtaget med henblik på den pågældendes tilbagesendelse, skal således være i overensstemmelse med de regler, som følger af direktiv 2008/115. En frihedsberøvelsesforanstaltning, der vedtages over for en ansøger om international beskyttelse, skal derimod være i overensstemmelse med de regler, som følger af direktiv 2013/33 og Dublin III-forordningen.

48 I øvrigt bemærkes, at artikel 15, stk. 2 og 4, i direktiv 2008/115 hverken nævner eller henviser til de betingelser for frihedsberøvelsens lovlighed, der er fastsat i artikel 8 og 9 i direktiv 2013/33 samt Dublin III-forordningens artikel 28, som regulerer frihedsberøvelse af en ansøger om international beskyttelse.

49 For det andet fremgår det af artikel 2, stk. 1, i direktiv 2008/115, sammenholdt med niende betragtning til dette direktiv, at direktivet finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område, og at en ansøger om international beskyttelse ikke

bør anses for at opholde sig ulovligt på den medlemsstats område, hvor vedkommende har ansøgt om denne beskyttelse, før der gives afslag på ansøgningen, eller en afgørelse, der bringer den pågældendes opholdsret som asylansøger til ophør, er trådt i kraft. Domstolen har i øvrigt fastslået, at direktiv 2008/115 ikke finder anvendelse på en tredjelandsstatsborger, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i direktiv 2013/32, og dette i tidsrummet fra indgivelsen af denne ansøgning, indtil der træffes afgørelse om ansøgningen i første instans, eller, i givet fald, indtil udfaldet af den sag, der måtte være blevet anlagt til prøvelse af den nævnte afgørelse (jf. i denne retning dom af 30.5.2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, præmis 49).

50 Det følger heraf, at en ansøger om international beskyttelse, for så vidt som den pågældende har denne status, ikke kan frihedsberøves i henhold til direktiv 2013/33 eller Dublin III-forordningen og på samme tid i henhold til direktiv 2008/115 som tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold.

51 For det tredje, og således som det fremgår af punkt 58, 59 og 61 i generaladvokatens forslag til afgørelse, kan en frihedsberøvelsesforanstaltning vedtages i henhold til direktiv 2008/115 efter en frihedsberøvelse, der er blevet gennemført i henhold til direktiv 2013/33 eller Dublin III-forordningen. Selv om direktiv 2008/115 ikke finder anvendelse under forløbet af proceduren for behandlingen af asylansøgningen, betyder dette nemlig på ingen måde, at tilbagesendelsesproceduren af den grund definitivt skal bringes til ophør, idet denne kan fortsætte i tilfælde af, at der meddeles afslag på asylansøgningen. Det ville således gribe ind i formålet med det nævnte direktiv, nemlig en effektiv tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, såfremt det ikke var muligt for medlemsstaterne at undgå, at den pågældende ved at indgive en asylansøgning automatisk kunne opnå at blive løsladt (dom af 30.5.2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, præmis 60).

52 Hvad i øvrigt angår muligheden for at opretholde frihedsberøvelsen af en tredjelandsstatsborger har Domstolen fastslået, at dette formål med direktiv 2008/115 ville blive undergravet, såfremt det ikke var muligt for medlemsstaterne ved hjælp af en frihedsberøvelse at undgå, at en person, der er mistænkt for ulovligt ophold, forsvinder, inden der overhovedet er bragt klarhed over vedkommendes situation (jf. i denne retning dom af 6.12.2011, Achughbabian, C-329/11, EU:C:2011:807, præmis 30).

53 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at ulovligheden af en foranstaltning til frihedsberøvelse af en ansøger om international beskyttelse, som er vedtaget på grundlag af Dublin III-forordningen med henblik på overførslen af denne ansøger til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning, principielt ikke påvirker lovligheden af en efterfølgende frihedsberøvelsesforanstaltning, der er vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115, og som vedrører denne person, hvis frihedsberøvelse er blevet opretholdt uden afbrydelse, og som ikke længere har status som ansøger om international beskyttelse, men som nu kan anses for en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold. Den kompetente retslige myndighed er derfor ikke forpligtet til omgående at løslade den nævnte person alene af den grund, at en tidligere frihedsberøvelsesforanstaltning truffet på grundlag af Dublin III-forordningen er ulovlig.

54 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, således som det fremgår af Domstolens praksis, at det, for at opretholdelsen af en frihedsberøvelsesforanstaltning skal være i overensstemmelse med målet om at beskytte individet mod vilkårlighed, bl.a. er et krav, at foranstaltningen ikke er behæftet med nogen ond tro eller vildledning fra myndighedernes side, at den står mål med formålet med de restriktioner, der er tilladte i henhold til det relevante afsnit i artikel 5, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende

frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og at det påberåbte mål står i forhold til den pågældende frihedsberøvelse (jf. i denne retning dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 81).

55 Den konklusion, der er indeholdt i nærværende doms præmis 53, drages ikke i tvivl af den forelæggende rets betragtning om, at tildelingen af erstatning til den person, der har været genstand for en ulovlig frihedsberøvelse, ikke har til formål på passende vis at afhjælpe den oplevede tilsidesættelse af retten til frihed og ikke sikrer beskyttelsen af den i chartrets artikel 47 fastsatte ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

56 Det fremgår ganske vist af fast retspraksis, at medlemsstaterne i medfør af chartrets artikel 47 skal sikre en effektiv domstolsbeskyttelse af de individuelle rettigheder, som følger af Unionens retsorden (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).

57 I denne henseende har EU-lovgiver ikke begrænset sig til at fastsætte fælles materielle standarder, men har ligeledes indført fælles processuelle regler, der har til formål at sikre, at der i hver medlemsstat findes en ordning, som gør det muligt for den kompetente retslige myndighed, i givet fald efter en prøvelse af egen drift, at løslade den pågældende person, så snart det viser sig, at frihedsberøvelsen af den pågældende ikke eller ikke længere er lovlig. For at en sådan beskyttelsesordning effektivt sikrer overholdelsen af de strenge betingelser, som en i direktiv 2008/115, direktiv 2013/33 eller Dublin III-forordningen omhandlet frihedsberøvelsesforanstaltning skal være i overensstemmelse med for at være lovlig, skal den kompetente retslige myndighed være i stand til at træffe afgørelse om enhver faktisk og retlig omstændighed, der er relevant for efterprøvelsen af denne lovlighed. Med henblik herpå skal den nævnte myndighed kunne tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de beviser, som den administrative myndighed, der traf afgørelse om den oprindelige frihedsberøvelse, påberåbte sig (dom af 8.11.2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prøvelse af egen drift af frihedsberøvelsen), C-704/20 og C-39/21, EU:C:2022:858, præmis 86 og 87).

58 Hvad angår retten til frihed skal det imidlertid for det første bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 73 i forslaget til afgørelse, at konstateringen af, at en frihedsberøvelsesforanstaltning er ulovlig, ikke i alle tilfælde indebærer en omgående løsladelse af den berørte person (jf. analogt dom af 10.9.2013, G. og R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, præmis 39 og 40), der gør det muligt for denne at blive genindsat i sine rettigheder, når en sådan genindsættelse ikke længere er materielt mulig, idet den fortsatte frihedsberøvelse af den pågældende person er gyldigt begrundet i et andet selvstændigt retsgrundlag. Dette er grunden til, at der principielt skal fastsættes en erstatning for de personer, som er blevet frihedsberøvet uden grundlag, med henblik på at erstatte den skade, der er lidt som følge af den ulovlige frihedsberøvelse.

59 Hvad for det andet angår den i chartrets artikel 47 fastsatte ret til en effektiv domstolsbeskyttelse skal det bemærkes, at den forelæggende ret, således som den nederlandske regering har bekræftet i retsmødet, kan pålægge statssekretæren at betale et højere erstatningsbeløb end det, som denne myndighed konkret har foreslået i det foreliggende tilfælde. Den omstændighed, at statssekretæren har foreslået et beløb på 100 EUR i erstatning og renter for den skade, som C har lidt som følge af, at den frist for løsladelse, der er fastsat i national ret, blev overskredet med 24 timer, synes således ikke at være tilstrækkelig til i sig selv at godtgøre, at der foreligger en tilsidesættelse af denne ret under de omstændigheder, som kendetegner den foreliggende sag.

60 Endelig skal det af de grunde, der har ført til konklusionen i nærværende doms præmis 53, bemærkes, at under omstændigheder som dem, der kendetegner hovedsagen, kan den omstændighed, at den første frihedsberøvelsesforanstaltning er ulovlig, principielt ikke påvirke lovligheden af den anden frihedsberøvelsesforanstaltning, som blev vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115.

61 Henset til samtlige disse betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 15, stk. 2 og 4, i direktiv 2008/115, artikel 9, stk. 3, i direktiv 2013/33 og Dublin III-forordningens artikel 28, stk. 4, sammenholdt med chartrets artikel 6 og 47, skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som ikke fastsætter en forpligtelse for den kompetente retslige myndighed til at anordne løsladelse af en tredjelandsstatsborger, der er frihedsberøvet i henhold til en foranstaltning vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115, med den begrundelse, at denne person, hvis frihedsberøvelse i første omgang var blevet anordnet i henhold til en foranstaltning vedtaget på grundlag af Dublin III-forordningen, ikke blev løsladt umiddelbart efter konstateringen af, at sidstnævnte foranstaltning var blevet ulovlig.

Sagsomkostninger

62 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 15, stk. 2 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, artikel 9, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse samt artikel 28, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, sammenholdt med artikel 6 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som ikke fastsætter en forpligtelse for den kompetente retslige myndighed til at anordne løsladelse af en tredjelandsstatsborger, der er frihedsberøvet i henhold til en foranstaltning vedtaget på grundlag af direktiv 2008/115, med den begrundelse, at denne person, hvis frihedsberøvelse i første omgang var blevet anordnet i henhold til en foranstaltning vedtaget på grundlag af forordning nr. 604/2013, ikke blev løsladt umiddelbart efter konstateringen af, at sidstnævnte foranstaltning var blevet ulovlig.

Underskrifter